

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Moravské gymnázium Brno s.r.o.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Obsah

Přestávky v bufetu	1
Studenti píší do MF Dnes	2,3
Maturita 2013	4
Středoškolská odborná činnost	5,6
Lyžařský kurz	7,8,9
Škola v přírodě	10
Rozhovor s učitelem	11
Rytmy flamenca v Městském divadle	12
Píseň písní	13
Friendship is...what?	14
Majáles 2013	15

korekce a organizace: prof. Markéta Janků
grafika: Eliška Olšanská, 3.A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

PŘESTÁVKY V BUFETU

... aneb škola není jen o učení

Zvoní! Mrknu na svou sousedku. „Bufet?“

Popadneme svoje peněženky a ženeme se po schodech dolů. Pozdě, zase fronta. Od pultu se táhne dlouhá řada studentů, od primánů až po čtvrtáky. Zase tady strávíme celou přestávku, ale odměna bude sladká.

Určitě každý z vás byl minimálně jednou v našem školním bufetu a všichni máte představu, co nabízí. My jsme náš malý bufet tak trochu ... prozkoumaly a vyzpovídaly i jeho strážníky (vás).

Rozhovor s vedoucí bufetu – paní Markétou Gjumija

Co byste si zde koupila vy, kdybyste byla student?

M.G.: Tak já určitě čokoládu ... a pak bagety ... a taky koláče. (Smích)

Kolik studentů vám sem denně odhadem přijde?

M.G.: To se nedá vůbec odhadnout ... asi 80 studentů za den celkově.

Máte raději párek s hořčicí nebo s kečupem?

M.G.: S hořčicí, určitě! (Smích)

A poslední otázka: Co si podle vás studenti nejčastěji v bufetu kupují?

M.G.: Tedka chutnají čínské polévky, ale i housky ... VŠECHNO, co je na svačinu.

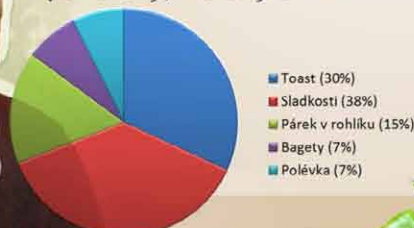
Mockrát děkujeme za rozhovor...

Moje kamarádka si krátí čekání zdoluhavým a tupým pozorováním tapety na mobilu. Já si oproti tomu zaujatě koušu nehty.

A co tedy zvítězilo u studentů jako nejlepší svačinka?

(tyto výsledky nejsou celoškolní, ale pouze námi dotazovaných studentů)

U studentů, jak se dalo čekat, zvítězily sladkosti - Margotky, pendreky, Marsky a Twix.

Co se tam děje? Někdo si zapomněl peníze! Na co jako myslí?! Další zdržení nejméně o pět minut! Grrrrr....

Do školního bufetu nechodí pouze studenti, ale i naši profesori.

Co ti si nejčastěji kupují a co by tam rádi uvítali? **Pan profesor Rotrekl** si nejčastěji kupuje Kinder Bueno (ne, že by to na jeho postavě bylo vidět :-)) a rád by uvítal, kdyby se na pultu v bufetu objevilo ovoce a zelenina. **Paní profesorka Závodníková** ráda chodí do bufetu pro toasty, párek v rohlíku a bagety, zkrátka na příjemnou svačinku. A mile by jí potěšily zeleninové saláty. **Pan profesor Kalandřík** také rád navštěvuje náš školní bufet. Nejčastěji si kupuje (jak sám řekl) „nezdravé“ Ledové kaštiny. Stejně jako ostatní profesori by rád přidal do sortimentu ovocné saláty a ostatní ovocné a zeleninové výrobky. **Paní profesorka Svobodová** si ráda koupí minerálky, bagety nebo toasty a naopak nesouhlasí s prodejem energetických nápojů.

Naši profesori, tedy také spokojeně navštěvují náš bufet, ovšem kdyby se tam objevila třeba i nějaká ta zelina nebo ovocný salát, nebylo by to na škodu. Otázka ovšem zůstává, jestli by s nimi souhlasili i studenti, nebo by naopak přivítali nějaké hranolky s kečupem.

Ano. Konečně. Poslední zákazník a budeme na řadě my. Margotka se na mě z krabice už lákavě usmívá. Proč si ta přede mnou tak zdoluhavě vybírá, vždyť je to jedno, jestli je ta bageta se šunkou nebo se sýrem! Otáčí se ke mně. Otvírám pusku, abych vyslovila své přání a ... zvoní!

Celkově našemu bufetu dáváme jedničku! Oproti jiným školám, kde mají k dispozici pouze automaty, máme velký výběr od tyčinek Mars přes dvoulitrové láhve Kofoly až k instantním polévkám.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

STUDENTI PÍŠÍ DO MF DNES

Život v zahraničí

Žít v zahraničí není pro každého. Někdo má strach, ostatní nechtějí opustit svoji rodnou zemi, ale najdou se i lidé, kteří nechtějí být stále na jednu místě, prostě chtějí poznávat svět, nebo dokonce se v zahraničí usadit a vybudovat si rodinu. Podaří se to jen některým. Ale pokud už se daná osoba rozhodne, měla by si to důkladně promyslet. Stojí to za to opustit svoji rodinu? Mám dostatek sil, peněz a schopností, abych to dokázal? A pokud se všechno důkladně zváží a doopravdy chce odjet, tak ať jede, nic mu v tom nebrání. Když se lidí ptám, jestli by chtěli žít v zahraničí, nejmíň polovina odpoví ano. Většina by chtěla do Ameriky, ale často říkají i Anglii. Někteří by chtěli do zahraničí jen studovat, protože chtějí umět cizí jazyky, ale až by vystudovali, rádi by se vrátili. Do rodné země se rád člověk vrací.

fotografie: Eliška Olšanská, 3.A

Pokud by se jednalo o mne, taky bych ráda odjela i za cenu, že budu začínat úplně od znovu a nebudu mít žádné přátele. Časem si člověk zvykne. Především jde o to zajistit si práci, a vydělávat tak peníze, protože jsou v této době důležitou součástí našich životů. Mojí nejoblíbenější zemí je Anglie, všechno je tam tak udržované a krásné. Ale v každém státě je něco, co po čase člověku začne vadit. Bylo by spravedlivé mít stejná práva jako obyvatelé dané země, jenže všude to tak jednoduché není. Ale právo žít a pracovat je v této době možné skoro všude. Když jedu tramvají, často vidám cizince, ale někteří přijeli jen studovat. I u nás v zemi mají cizinci právo studovat, bydlet a pracovat jako všichni ostatní. Myslím si, že Česká republika v tomto hodně cizince podporuje a to je dobře.

Eliška Hojačová, 1.A

Hudba v životě lidí

Hudba nás provází každý den po celý náš život už od pravěku. Nikdy jsem nepřemýšlel, jaké by to bylo bez hudby. Kdyby zničehonic přestala existovat, tak si asi nikdo nedokáže představit, jak bychom bez hudby žili a zda bychom si vůbec zvykli. Snad jen lidé, kteří ztratili sluch nebo žádný nikdy neměli. Jednou kdosi přirovnal hluchotu k tomu, že se máme zkusit ponořit třeba v bazénu pod vodu a uvědomíme si, jaké to asi bez sluchu je. Nejspíš by se ztratilo ze světa několik aktivit, které bez hudby nemohou fungovat, jako třeba muzikály, opery, superstar, diskotéky. Co by asi dělali lidé, kteří pracují v rádiu, ti kdo nás doprovázejí během dne, když jsme v práci nebo doma.

Já bych se bez hudby asi neobešel, protože ji poslouchám skoro pořád, a hlavně i při učení. Když se ale učím, poslouchám raději něco klidnějšího, než když třeba uklízím nebo jdu se psem ven. Někteří moji kamarádi poslouchají úplně jinou hudbu než já, ale já si myslím, že by každý měl poslouchat jen to, co se mu líbí a neřídit se podle ostatních. Dříve lidé více poslouchali pop, rock nebo třeba jazz a chodili si kupovat gramofonové desky nebo kazety. Dnes mladí lidé poslouchají třeba Metal a místo kazet, nebo dnes už CD si hudbu raději koupí přes iTunes, což je největší internetový obchod s hudbou.

Jan Lahoda, 1.A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Jakou roli hraje hudba v našem životě?

Hudba znamená pro každého něco jiného. Každý hudbu vnímá jinak, někdo jako pouhý prostředek k bavení se na páteční a sobotní večer, někdo v hudbě vidí motivaci nebo naději v těžké životní situaci. Hudba dokáže lidi hodně ovládat, vyvolávat obrovské emoce, nebo naopak s nimi hudba neudělá absolutně nic. Záleží na tom, v jaké hudbě se najdete vy sami.

Já osobně mám ráda hudbu, která má hloubku, a to je pro mě rap a hip hop. Hodně lidí říká, že rap je o ničem, že to není hudba a s uměním to nemá vůbec nic společného, což není vůbec pravda. Myslím, že v rapu se najde každý, rap je život. Rapové texty jsou o životních situacích, o lásce, dětství, manželství, škole, práci, přátelství, o úspěchu nebo penězích. V rapu jde o text, jak v jedné písničce pochopíte pointu toho textu, už od rapu neupustíte. Začne to pro vás být jako droga. Když se vám něco nepovede ve škole, v práci, pohádáte se s blízkým člověkem, automaticky si pustíte písničku s textem právě Vaší momentální situace. A najednou si uvědomíte, že v tom nejste sami, že v takové situaci byl třeba i ten interpret, kterého právě posloucháte (...)

Já sama jsem díky hudbě poznala, co je pro mě prioritou, co je důležité a jakou cestou se v životě dám.

Magdaléna Klanicová, 1.A

Hudba v mém životě

Hudba je úžasný nástroj. Ať už pro navození pocitů posluchače, nebo k uklidnění, hudba nás svým působením ovlivňuje odněpaměti. Podle mě je také velice tajuplná, jelikož jako student exaktních věd chci vždycky vysvětlení, jak všechno vlastně funguje. U Penicilinu si dokážeme popsat, jak nám pomáhá od škodlivých nemocí, ale hudba... Proč se malé dítě usmívá, když slyší veselou muziku? Vždyť nemůže vědět od rodičů, že ona hudba je pozitivně naladěná. Rodí se snad lidé s nějakou částí v mozku, která je uzpůsobená pro vnímání hudby, a to dokonce i podvědomě? Ale kdyby se takovýto výrůstek podle evoluce vyvinul? Potřebovali bychom ho vůbec? Doufám, že na tuto otázku jednou najdu odpověď. Prozatím zůstává hudba a její působení pro mě jednou velkou záhadou. Muzika ovlivňuje jak mé blízké a mě, tak celý svět. A je nedílnou součástí našich životů. Například nový hit "Gentleman" od jihokorejce s přezdívkou PSY, který vyšel nedávno a dnešním dnem má kolem šedesáti milionů zhlédnutí na Youtube, úžasně ukazuje, jak nás hudba může tanečně naladit, a to ani nemusíme vědět, o čem zpívá. Znáám jenom pár lidí, kteří nemají PSYe rádi. Sám jsem zpočátku patřil mezi ně, ale časem jsem se do jeho první písničky "Gangnam style", jež dobyla svět, zaposlouchal, a i teď si jí čas od času pouštím.

Aniž bych měl rád K-pop (korejský pop), jeho písničky, stejně jako skladby kupříkladu Vivaldiho nebo Phila Glasse, mi pomáhají s takovými základními věcmi jako je učení, ranní vstávání nebo kondiční běhání. Hudba, kterou máte rádi, vám dodává energii, ale nedovedeme říct, proč tomu tak je... Mrzí mě na písničkách obecně jen jedna věc. Vždycky budou lidé, kteří s Vámi budou Vaši oblíbenou muziku s radostí poslouchat. Ale bohužel se vždy najdou i tací, kteří budou stylem, který jste si zvolili Vy, opovrhovat. Vezměte si pro příklad naši třídu na gymnáziu. Je nás asi třicet. Máme v učebně jeden počítač a za boha se nemůžeme dohodnout, co se bude o přestávkách poslouchat. Počítač proto zůstává vypnutý, a když se někdo pokusí pustit si nějakou písničku, je vypískán ostatními spolužáky, kterým se ta jedna zrovna nelíbí. Pevně věřím, že jednou přijdeme na to, jak nás hudba fyzicky ovlivňuje. Najdeme, kde jsou v našem mozku senzory hudby, nebo něco podobného, a pomocí těchto poznatků odhalíme tajemství hudby. Pak budeme moci sestavit skladbu, která bude energii dodávat všem a nikdo jí nebude opovrhovat.

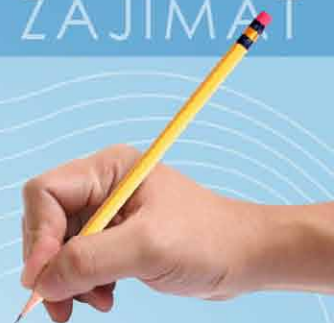
Sebastian Plachý, 4.A

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

MOHLO BY VÁS ZAJÍMAT

Maturita jaro 2013

A je to tady!

Po vcelku náročné a intenzivní přípravě tříd 4.A a 4.C na maturitní zkoušku v termínu jaro 2013 mohu za všechny zkoušející, přisedící a jinak se účastníci pověřené osoby slavnostně oznámit, že všichni žáci, kteří se maturitní zkoušku rozhodli v tomto termínu skládat, **USPĚLI!**

Dodatečně ještě jednou všem absolventům Moravského gymnázia Brno s.r.o. gratulujeme a přejeme hodně úspěchů v dalším životě a vzdělávání ...

... Vás ostatní, jež maturita v budoucnu teprve čeká, by možná zajímalo, jaká témata si žáci čtvrtých ročníků nejčastěji volili při písemné práci z českého jazyka – na výběr měli z deseti různých témat a sami se mohli rozhodnout, o čem budou psát – a které pracovní listy byly nejvícekrát taženy z téhož předmětu u zkoušky ústní – tedy části, u které sehrála svoji hlavní roli náhoda, a možná i tak trochu štěstí na tažení čísla otázky...

Takže:

Naprosto bezkonkurenčním favoritem bylo nejčastěji volené téma číslo 1 (celkem 33 krát!): **Co s bulvárem?**

Zpracování: úvahový text o vlivu bulvárního tisku na veřejné mínění (role výchozího textu inspirativní).

Stříbrnou příčku obdrželo téma č. 2 (celkem 10 krát): **A přijde ten, který opět přinese řád do tohoto města...**

Zpracování: vypravování rozvíjející situaci z výchozího textu ...(z čehož vznikly poměrně zdařilé westernovky - pozn. autorky).

A na třetí pozici se umístilo téma č. 10 (celkem 8 krát): **Krajina v bouři**

Zpracování: líčení (subjektivně zabarvený popis) inspirované výchozím textem ... (kdybych se nemusela soustředit na seriózní opravování, určitě bych se nechala unést tou atmosférou a všelijakými vůněmi, jež na mě dýchaly z textů – pozn. autorky).

Které téma z nabízených bych si pro slohovou práci u maturity zvolila já sama?

Těžká otázka ... ale někdy je správné dát na první intuici, proto by u mě pravděpodobně zvítězilo téma č. 10 – líčení krajiny v bouře. I když ...hmm, no možná ... pokud by mě v dané době popudil nějaký nesmyslný článek v bulváru ... nebo bych večer před psaním maturitní písemky zhlédla na uklidněnou oblíbenou westernovku Sedm statečných ... takže asi tak .

... A jak to bylo s knihami, o kterých jsme se s žáky nejčastěji společně s prof. Blaudovou bavili?

Nejvícekrát jsme si popovídali o Lakomci od Molièra, a to celkem 5x !. O druhé místo, co do počtu tažení (každé 4 krát), se rovnoměrně podělily hned 3 knihy – Farma zvířat od Orwella, dále Pygmalion od Shawa a také Bylo nás pět od Poláčka.

...A jak na tom budete Vy?

Autor: Markéta Janků

MICHAELA JANSKÁ A JAKUB KŘÍŽ O STŘEDOŠKOLSKÉ ODBORNÉ ČINNOSTI

Michala Janská a Jakub Kříž vypráví o svých zkušenostech se Soč (Středoškolská odborná činnost pozn.red.)

JAKÉ JSI MĚL(A) TÉMA A PROČ? JAK DLOUHO JSI HO VYBÍRAL(A)?

M: náš projekt, který se jmenuje „Procvič si názvosloví“, se zabývá tvorbou učební pomůcky na procvičení a výuku chemického názvosloví. Vybrala jsem si ho proto, že mě to táhlo k vytvoření nějaké pomůcky pro studenty. Chtěla jsem totiž něco dokázat v chemii, ale neměla jsem možnost žádné chemické olympiády a pak tu byla ona Sočka, se kterou přišla paní profesorka Stříbrná a později i pan profesor Hedeja, po týdnu přemýšlení jsem došla k tomu, že mohu vytvořit stránky na chemické názvosloví.

J: v rámci středoškolské odborné činnosti (Soč) jsem si vybral téma „Umění baroka v Pozořicích za Lichtenštejnů“ Chtěl jsem zvolit nějaký obor či téma, které mě zajímalo a zároveň by přineslo něco nového, a potom mě a mou konzultantku napadlo, že bych se měl zaměřit na mou rodnou obec, ale spojit ji i s historií, zpočátku jsme chtěli ukázat celou historii mé obce nebo nějakou její část, no a nakonec během 1-2 týdnů mě napadlo spojit to s mým oblíbeným uměním. Pro Lichtenštejny jsem se rozhodl poté z důvodu jejich významu. Podporovali uměleckou činnost, kterou nechali realizovat převážně italskými umělci.

KDY JSI SE ROZHODL(A), ŽE BUDEŠ DĚLAT SOČ?

M: o možnosti oné středoškolské odborné činnosti jsem se dozvěděla někdy v říjnu, kdy jsme to já a Kuba konzultovali s panem profesorem Hedejou a paní profesorkou Stříbrnou. No a před tím jsem o Soč téměř nic nevěděla, dozvěděla jsem se o ní něco v létě, kdy jsem sledovala stránky. Nakonec jsem se rozhodla, že do toho půjdu.

J: již v prvním ročníku mi paní profesorka Janků říkala, že bych měl vytvořit nějakou Sočku, protože se mi to bude hodit k přijetí na vysokou školu. V létě jsem o tom uvažoval a vykristalizoval, můžu-li to tak říci, v říjnu jsme poté s Mišou, panem profesorem Hedejou a paní profesorkou Stříbrnou sedli na kafe a tam jsme se dohodli.

VĚDĚL(A) JSI, DO ČEHO JDEŠ, NEBO TO BYLA TVÁ PRVNÍ ZKUŠENOST?

M: byla to má první zkušenost. Jediné informace, které jsem měla, byly z internetu, jelikož tady (na MG -pozn.red.) Sočky nebyly 8 let, tak nebyly zkušenosti ani mezi profesory.

J: no popravdě jsem vůbec nevěděl, do čeho jdu, ale výhodou mi byly dějepisné olympiády, kde se taktéž tvořily práce na vyšší kola, jinak pro mě bylo vše nové.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

KOLIK TI ZABRALA ČASU PŘÍPRAVA?

M: v listopadu začaly probíhat přípravy, kdy jsem během dvou týdnů začala přidávat jednotlivé sloučeniny do databází, během ledna už byly spuštěny stránky a pracovalo se hlavně na nich.

J: no, s přípravou jsem také začal v listopadu, pořádně jsem se do toho vrhnul o vánočních prázdninách. Nejtěžší jinak bylo hledání těch informací v archívech a luštění jejich obsahu, přece jen některé dokumenty pocházely z 18.století.

JAK HODNOTÍŠ CELKOVĚ ORGANIZACI A JEDNOTLIVÁ KOLA?

M: školní kolo probíhalo v pořádku, i přesto, že s tím neměl nikdo žádné problémy. V městském kole bylo problému víc, z nich nezávažnější byla absence internetu, přesněji Wi-Fi, což bylo na rozjetí mého webu primární, naštěstí jsme to nakonec vyřešili a vyhodnocení proběhlo celkem rychle, nejspíše měli už jasno ☑. Občerstvení tam žádné neměli.

J: jak hodnotím organizaci? U mě to je trochu komplikovanější, čekal jsem hlavně, že budeme více informováni, čehož jsem se nedočkal. I o přihlašování jsme se dozvídali přes paní vedoucí působící v Lužánkách, pan profesor Hedeja se tudíž stal proslulý neustálým voláním do Lužánek, aby něco zjistil. Městské kolo jinak hodnotím kladně kromě jedné připomínky, a to nechci, aby si čtenáři mysleli, že si neustále stěžují, ale byl tam celkově nadbytek světla a porotě nezbylo nic jiného, než mžourat, aby mou práci vůbec vidělo.

**15.6.2013 - JAKUB KRÍŽ OBDRŽEL
2.MÍSTO A MÍŠA JANSKÁ 1. MÍSTO
V CELOSTÁTNÍ SOČ.**

Gratulujeme!

CO PRO TEBE BYLO NEJTĚŽŠÍ?

M: no hlavně příprava, najít čas. Jelikož zkombinovat školu, kde jsem si chtěla udržet dobré výsledky, s prací na Soč, byl opravdu oříšek, dále onen text, který nyní visí na stránkách a v neposlední řadě naučit se jazyk Html, abych byla schopná své stránky spravovat.

J: taktéž sehnat čas, jelikož na naší škole to není nic lehkého. Z hlediska práce poté jít do archívu a spolupracovat s různými institucemi a také napsat to vše na počítači, neboť v tom nejsem „kovanej“.

POMÁHAL TI NĚJAKÝ PROFESOR (KONZULTACE, PODMĚTY, RADY) NEBO JSI SE SPOLÉHAL(A) POUZE NA SEBE?

M: na práci jsem spolupracovala s mým kamarádem, který se staral o grafické a technické části naší stránky, konzultantem byl jinak profesor Hedeja, za jehož spolupráci děkuji a doufám, že se mnou do toho půjde i příští rok.

J: mou oporou byla profesorka Alena Stríbrná, která dlouho učila na MG, právě ona byla jednou z těch osob, která mě k Soč přivedla, a já na ní mohu mít pouze pochvalu, neboť díky paní profesorce dostala má práce hlubší smysl. Dále bych chtěl poděkovat profesoru Hedejovi a samozřejmě mé rodině, která mě podpořila v mé práci.

JAK JSI NAKONEC DOPADL(A)?

M: po dlouhém čekání jsem se dozvěděla, že jsem se umístila první, což pro mě znamenalo pocit velké euforie. No ale jedeme dál a nsmíme se pozastavovat - v květnu nás čeká krajské kolo, kde bude mnohem větší konkurence a postupovat budou pouze 2 nejlepší.

J: v městském kole jsem nakonec vyhrál, konkurence ovšem nebyla vůbec lehká, byly tam práce velice zajímavé a různorodé, no nakonec to naštěstí dopadlo dobře, což považuji za odměnu své práce a věnovaného času, který jsem tomu obětoval.

PŮJDEŠ DO TOHO PŘÍŠTĚ?

M: na našich stránkách pokračujeme i nadále a rozhodli jsme se udělat účty i studentům a věřím, že se do toho pustíme i příští rok, kde bych ráda přidala i organické názvosloví.

J: no asi takto, samozřejmě nevidím do budoucnosti, ale pokud by to dopadlo dobře, tak už nejspíše ne, přece jen člověk s tím má hodně práce, a když se zamyslí, kolik času tomu obětoval, zjistí, že ten čas utíká hrozně rychle a nemůžu zapomínat na onen „normální“ život.

NĚJAKOU RADU NA ZÁVĚR PRO ČTENÁŘE?

M: celkové zpracování Soč považuji za obrovskou zkušenost, člověk by si ovšem měl vybrat obor, o který se zajímá, já mám zájem o chemii, a proto jsem vedla svou práci tímto směrem, nakonec to hlavně pomůže i k přijímacím řízením na vysoké školy.

J: čtenářům bych doporučil, i přesto, jakou námahu a času příprava té práce stojí, aby to zkusili také, člověk získá mnoho zkušeností, ale jak říkala Míša, musí ho téma, které si vybere, bavit.

Autor: Patrik Cibere

**SOČ SE MŮŽETE
ZÚČASTNIT I VY
A MOŽNÁ BUDETE
STEJNĚ ÚSPĚŠNÍ
JAKO MÍŠA A KUBA.**

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Tak jako každý rok se první ročníky účastní lyžařského výcvikového kurzu. Dříve se jezdilo na Dolní Moravu, jeden rok jsme lyžovali na Slovensku, ale v roce 2009 změnil pan profesor Prorok cestovní kancelář a od té doby jezdíme do Rakouska na střediska: Mariazell, Annaberg, Lachtal, Mölltaler Gletscher, Matrie a St. Jacob. Na posledních třech zmíněných místech jsme byli letošní sezónu. Před námi tam byli už jenom letošní maturanti, když na Moravské gymnázium nastupovali oni.

U „Bohemky“ u Janáčkova divadla byl sraz naplánován okolo osmé hodiny ranní. Samozřejmě je zvykem, že si všichni sdělují, jaké mají riziky, šampóny, pyžamo apod. Přijel autobus, naložili jsme zavazadla do prostoru nad podvozkem a lyže zabalené do vaků do „boxu,“ nacházející se za tzv. „pětkou.“

Jako vzorní studenti jsme obsadili místa co nejdále od učitelů v zadní části autobusu a taky tzv. „pětku.“ Problém byl v tom, že nás nikdo neinformoval, že jednu polovinu zájezdu tvoří skupina „dospěláků“ Jirky Katolického, který si rezervoval námi obsazenou zadní část autobusu. Následně jsme se pod nátlakem vůdce skupiny dospělých museli přesunout do přední části autobusu, kde ale seděli „dospěláci“ smíření s tím, že prostě sedět vzadu nebudou.

Všude byl zmatek a už naskakovaly minuty zpoždění. O půl hodiny později jsme konečně vyrazili. Vzali jsme to rovnou po Husově ulici, přes Nové sady, okolo M-Paláce a AZ Toweru na rychlostní komunikaci 52 (E461) do Mikulova.

Na sjezdovce? RADSI BUDU PADAT DO MĚKKÉHO...

Kousek za Brnem nás uvítal pan Karel Heger, delegát společnosti, který se mimo jiné také podílel na akci „přesuňte studenty do předních prostorů autobusu.“ Když nám řekl informace ohledně pobytu a přesunu, zeptal se, jestli nám není něco nejasného. My jsme chtěli vědět, proč s námi nejede „autobusák“ Ruda. Se slovy „zrovna se nachází někde u Berlína“, nás umlčel. Poté nám představil nového „autobusáka“ Standu a hned přilétla otázka jednoho z dospělých ze zadních řad autobusu, cituji: „slyší na jméno Karel?“. „Ne“, odpověděl a pokračoval dále v povídání o cenách chlazeného piva a nealkoholických nápojů.

Naše první odpočinková a bezpečnostní přestávka měla být za Semmeringem. No, co ani jeden z vedoucích zájezdů kromě Jirky neočekával, bylo to, že se „dospělákům“ bude chtít jít čůrat už po prvních dvaceti kilometrech na dálnici. Jako by je maminka neučila, že mají jít před cestou, ať se zbytečně nemusí zastavovat. Nebo to bylo tím neuvěřitelným množstvím tekutin z Plzně či Českých Budějovic ☺.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Cesta byla dlouhá. Odpadávalo postupně více a více bdících studentů. Najednou jsme se ocitli u našeho ubytovacího zařízení. Skládal se z penzionu a hotelu. Výhoda všech hotelů spočívá v tom, že každý má vlastní WC a sprchu, ale ubytování na penzionu mělo výhodu tu, že se nemusí chodit každé ráno a večer do jídelny 50 metrů, když jsou budovy od sebe 15 metrů ... dle slov delegáta společnosti. Také nás napomenul, abychom každé ráno zdravili personál. Nechápu proč, většina lidí je vychovaná a automaticky zdraví bez vyzvání.

Po vynikající večeři jsme dojedli řízků a šli se podívat do společenské místnosti na video popisující správně chování na svahu.

Druhý den ráno to vypuklo. Budíček v 7:00, vyčistit zuby, převléct se, vzbudit vedlejší pokoj hlasitou hudbou z reproduktorů, vzbudit 1. patro penzionu, dojít na jídelnu, nasnídat se, jít vykonat ranní potřebu (pokud to bylo zapotřebí), nasadit termo-prádlo, ponožky, oteplovačky, mikinu, bundu, nachystat si kuklu, rukavice, brýle, helmu a mohli jsme jít do autobusu.

Jelo se na Mölltal. Skupina Jirky Katolického to tam znala dobře. Aby náš pan profesor nezahálel, ujednal zpáteční sraz v 16:30. Vybalili jsme si lyže z vaků a počkali jsme, až dojede vláček, který nás vyvezl do střediska. Pro orientaci, dolní stanice lanovky se nacházela v 1222 m.n.m., horní stanice lanovky a dolní stanice areálu ležela v 2100 m.n.m., nejhornější část svahů byla položena v 3122 m.n.m., to znamená půl hodiny cesty jenom nahoru k panoramatické restauraci. Zapnuli jsme si lyžáky, utáhli snowboardové boty, nasadili lyže a prkna a pak přišel pan profesor Pánek s tím, že se máme jít rozsvičit. Tak jsme si to zase vyzuli. Rozsvičku vedl p.p. Prorok. Při první jízdě jsme se rozdělili na ty, co to sjedou „šusem“ a ty, co to sjedou hezky po hranách. Udělali jsme pár zastávek a pár fotek. Vyjeli jsme znova nahoru a sjeli do poloviny kopce.

Byl to lišácký plán učitelů. Jelikož povrch sjezdovky byl pokryt nahnutým sněhem, „muldami“. Úkol zněl: Sjeďte dolů k té ceduli, u nás zpomalte a my na vás zakřičíme jméno buď „Anička“, nebo „Barborka.“ Tak jsme byli rozdělení oficiálně a pak se každá skupina vydala vlastní cestou ...

Největší napětí člověk zažije, když jede 8 minut vláčkem a přemýšlí, co bude dělat, když začne hořet ...

Na Matrei jsme si vyzkoušeli, jaké to je skákat v hlubokém sněhu, jezdit šusem po rovně upravených sjezdovkách, rychle změnit styl jízdy podle prudkosti svahu, pomáhat snowboardistům na traverzech, hledat lyže zabořené hluboko ve sněhu. Lyžování ale není hlavním tahákem, proč na lyžák jezdíme. Podle rakouských zákonů si lze koupit alkohol do 15% od šestnácti let. Vídeň je sice předměstí Brna, ale i tak je to daleko. Ovšem po individuální domluvě s učiteli bylo i to možné, objevit námi doposud nepoznané. Pod podmínkou, že jim láhve všeho možného s kapkou alkoholu pro rodiče odevzdáme na penzionu.

Na Svatém Jakubovi se člověk vyblbne na snowparku a na dráze. Byly tam tak krásné kopce okolo vyznačených sjezdovek, že jsme k lanovce vždycky dojeli z freeridu. Byla uspořádána soutěž na slalomové dráze, o nejkrásnější skok a slide. Nikdo si ovšem nepamatuje pořadí. Na třetí nejrizikovější den se tu rozhodně nehrálo.

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Samozřejmě jsme měli i večerní programy, jako třeba stavění sněhuláka nebo přednášku o vybavení a vývoji lyžařské a snowboardové techniky, ale nejzábavnější program byl balit si věci. Uteklo to neskutěčně rychle a s přístupem na internet ještě rychleji...

Poslední ráno jsme se vzbudili trochu dřív, abychom mohli všechny vzbudit naším hudebním vkusem a aby nikdo nezaspal. Čekalo nás hodně práce. Po 4 nocích s 28 ne zrovna moc čistotnými studenty se penzion změnil na skladiště petláhví a obalů od sladkostí. Museli jsme to všechno posbírat a vyhodit. Učitelé to ale v zápětí změnili z „vyhodit“ na „roztřídit.“ Nejpoctivější způsob byl, že si „stříhneme“ a kdo prohraje, udělá všechno za zbytek, který může v klidu posedět na záchodě, vyčistit si zuby, osprchovat se a jít se najíst.

U autobusu už stál Standa. Vyhlížel, komu by mohl pomoci se zavazadly. Nikdo takový se ale neobjevil dalších 15 minut. Samou nervozitou nás přišel popohnat. Pak jsme po důkladném zaházení opravdu nechutných kousků řízků pod postel dostali svolení, jít si sednout z pokoje do autobusu. Rád na ty řízky vzpomínám.

Jedem. Na Mölltalu je krásné počasí. Všichni jsou unaveni, lyžují už z posledních sil. Konečně přišla pauza na oběd. Vytrvalci jdou ještě na druhou stranu střediska. Dvě jízdy dolu, dvě jízdy nahoru a máme sraz u restaurace. Ti, co se celou dobu opalovali, čerpali síly na to, aby mohli dojít k lanovce, protože poslední jízda by je zabila, jak se mi zdálo.

Dole se už ohřívaly párky. Ještě z minulého lyžáku, přišlo nám. Nabalili jsme si věci a šli se převléci. Odvážlivci se převlékli vedle autobusu. Ti méně odvážliví v autobuse. A ti, co potřebují hodně místa, šli na WC.

Jedem domů. Polovina autobusu usnula po prvním filmu. Další čtvrtina během výběru druhého filmu. Ovšem učitelé a Standa měli výdrž. Učitelé až do přestávky na Semmeringu, Standa - to je jiný „level.“

U „Bohemky“ se to rodiči jenom hemžilo. Při vytahování zavazadel jsme nechtěně ucpali koleje pro šaliny a silnici. Ale kdo ve dvanáct večer někam spěchá? Učitelé nám vrátili dárky (každý tomu říká jinak) pro rodiče a akce byla panem profesorem Prorokem oficiálně ukončena.

Akci zdas!

Autoři: Patrik Jetelina a David Peprla

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Většina účastníků

*N*aše dobrodružství začalo v pondělí 29.04., když jsme přijeli před hotel. Spolužáci se hned začali hádat při rozdělování pokojů. První den jsme si šli zahrát fotbal, který nám dal pořádně do těla. Následující den jsme vyrazili na snídani, která byla každý den časně ráno. Poté následovala výuka.

Odpoledne na nás čekalo odregování od učení – jeli jsme na bobové dráze. Většina z nás se beze strachu hrnula do bobů, ale záhy jsme zjistili, že to není tak jednoduché. Někteří začali ječet, pištět a vyvádět. Cesta z bobové dráhy byla velmi dlouhá, ale krátili jsme si ji různými vtipky. Třetí den se konala přehazovaná a fotbalový turnaj, který byl velmi napínavý. Nato jsme naplánovali výlet do lanového centra, které bylo zavřené, a tak jsme si zopakovali jízdu na bobové dráze. Večer jsme měli přednášku horské služby, která některé z nás zaujala. Ve čtvrtek se udělovaly ceny za fotbalový turnaj, úklid a sbírání dřeva na táborák.

V den odjezdu jsme byli nadšení z našeho pětidenního pobytu, ale těšili jsme se zase zpátky domů. Nakonec nám pobyt ještě prodloužilo píchnuté kolo u autobusu.

Adam Redrup

V hotelu Sněžník jsem byl díky škole v přírodě poprvé, ale moc se mi tam líbilo, protože jsme byli ubytováni v pěkných pokojích, i když zpočátku v nich bylo trochu chladno, a také nám dobře vařili. Zvláště mně chutnalo maso. Jen mě mrzelo, že hotelový personál se na nás po celou dobu díval jako na malé otravy.

Naše výpravy byly zábavné, protože jsme byli dvakrát na bobové dráze. Když jsme na pondělní výpravě došli k jednomu vzdálenému obchodu, tak jsme stihli něco nakoupit a chvíli u obchodu posedět, ale v 16:00 se už obchod zavíral. Kromě výprav se mi líbil fotbalový turnaj, který jsme uspořádali. Učili jsme se jenom tři hodiny v úterý a ve čtvrtek. Neučili jsme se ve středu, protože byl svátek.

Místo učení jsme ve středu měli přednášku o nebezpečí hor, což nás udrželo v tichosti. Navíc byla přednáška tak dobře načasovaná, že jsme stihli sprchu a potom jsme šli spát, jen se bohužel někomu „podařilo“ rozbít sprchu.

Do Jeseníků i zpět jsme jeli autobusem. Z Brna ke Sněžniku byl autobus pohodlný, ale měl mrzutého řidiče, jehož nepříjemná nálada nás doprovázela celou cestu. Na cestě zpátky pro nás přijel starý autobus. U hotelu mu praskla guma, bez přestávky jsme tedy museli jet zpátky.

Letošní škola v přírodě se mi moc líbila a doufám, že ty další budou stejné, nebo i lepší, i když na této mi opravdu skoro nic nevdalo.

Salibová, Sträterová, Fraňková, Redrup, Kostrhun

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Ve čtvrtek 2. května jsme měly tu možnost udělat rozhovor s panem profesorem Martinem Hnilem. Pan profesorem byl celou dobu usměvavý a velmi příjemný.

Odkud pocházíte, pane profesore?

Pocházím z Hodonína, to znamená z úplně jihovýchodního cípu Moravy.

Máte nějakou zajímavou příhodu z dětství?

Mám. Když jsem byl malý, když mi bylo asi 5 let, tak rodiče stavěli dům a já jsem spadl do malty. Ale podařilo se mě zachránit, nevím, jestli díkybohu nebo bohužel, ale podařilo.

Jak jste se dostal k učení? Byl to nějaký sen?

Jo. Byl to můj sen. Když jsem byl malý, tak jsem měl tři přání, čím chci být. Nejdřív jsem chtěl být zahradníkem, potom zubařem a velmi brzo, od 5. nebo od 6. třídy, mě posedlo učení a to mi už zůstalo napořád.

Kde jste studoval?

Já jsem studoval tady v Brně. Na gymnáziu jsem chodil do Strážnice, tam k nám kousek od Hodonína a na vysoké škole jsem studoval tady na Masarykově univerzitě.

Proč učíte právě němčinu a biologii?

Tak ta biologie, to přišlo tak nějak samo. Já jsem vždycky měl hrozně rád přírodu, už jako dítě, protože i rodiče k tomu měli vztah. Byli jsme zvyklí chodit do přírody, tak to bylo celkem jasné docela brzo. To jsem věděl už na základce, že chci jednou dělat něco s přírodopisem.

Pak jsem měl ještě velice rád chemii. Původně jsem chtěl studovat biologii s chemií, ale od dětství jsem se učil německy, což mě taky hodně bavilo a docela mi to šlo. Po gymnáziu jsem se musel rozhodnout, co si vybrat za obor a pak mi přišlo zajímavější zkombinovat tu biologii, které jsem se nechtěl teda vzdát za nic na světě, s nějakým úplně odlišným oborem a ta němčina se tak hezky nabízel, že jsem si nakonec vybral němčinu.

Co vás nejvíc baví na němčině?

Nevím (smích). To je hrozně těžká otázka. Mě zajímají všechny jazyky. Mě zajímají všechny jazyky. Každý jazyk je úžasný systém, který vlastně nevymyslel nikdo sám od sebe, ale vznikl tak nějak postupně. Je to úžasné, co všechno se dá jazykem vyjádřit a čeho všeho je ten jazyk schopen. Němčina je zajímavý jazyk tím, že vyžaduje takovou logiku. Je to jazyk, který má svá celkem

přísná pravidla, to vy dobře víte (smích) a hlavně němčina prostě funguje tak, že když začnete mluvit, tak už musíte vědět, co chcete říct. A oni Němci takoví trochu jsou, na nich se ten jazyk podepsal.

Máte nějaké zájmy, koníčky?

Docela hodně, pokud mám čas, tak hodně rád cestuju. Takový relativně nový koníček je potápění, kdy jsem si předloni udělal potápěčský kurz, takže když je příležitost, tak se potápím. Jezdím hodně rád na kole, mám rád přírodu, protože můj druhý obor je biologie, tak jsem milovník přírody, pochopitelně. Taky mám velmi rád hudbu, hraju na klavír už dlouho, a když mám chvíli času, tak ji vždycky využiju, abych si zahrál. A i když to zní hloupě, jako fráze, tak mým koníčkem je i moje práce. Učení mám velice rád a pořád ještě mě baví, naštěstí.

Jaké je vaše oblíbené místo v České republice, nebo i ve světě?

Já jsem lokální patriot, mám moc rád Jižní Moravu, proto jsem se sem taky vrátil, protože jsem nějakou dobu žil a pracoval v Praze, ale nemohl jsem si zvyknout, takže hezky se cítím na Jižní Moravě i tady v Brně a

úplně nejvíc doma. V České republice se mi ještě hodně líbí Vysočina a možná Pardubice. Ve světě, to je těžko říct, mně se líbí vždycky všude, kam jedu, ale vždycky se nejvíc těším domů.

Máte nějaké oblíbené roční období?

No, zrovna teď, jaro. Když je takhle hezké počasí, dneska moc ne (smích), ale když je hezky a taková ta mladá čerstvá zeleň, tak to mám nejradši.

Kdybyste se mohl někam odstěhovat, kam by to bylo a proč?

To je strašně těžká otázka (smích).

Tak třeba jen odjet někam na dovolenou.

Kdybch si měl vybrat, tak asi Island nebo sever vůbec. Já moc nemusím horko, já nejsem takový ten typ, co se jezdí smažit k moři a podobně, já mám hodně rád sever. Sever Německa, Polska, Pobaltí a Skandinávie a ještě jsem nebyl na Islandu a to je takový můj sen.

Máte nějaký oblíbený film, nebo seriál, případně co rád čtete?

Já se velice rád dívám na Simpsonovi. To mě pokaždé pobaví. I když jsem to viděl mnohokrát dokola, tak se tomu vždycky zasměju. Jinak nevím, jestli si teď dokážu vzpomenout na nějaký oblíbený film. Nemůžu říct, nic konkrétního takhle vyhraněného nemám.

Dáváte spíš přednost kinu, nebo divadlu?

Obojímu. Já nemůžu říct, že by mě víc bavilo kino nebo divadlo, já jsem možná spíš trochu vybíravý. Já nejsem takový ten konzument, který si řekne: je nový film, půjdu do kina. Já nechodím na všechno, protože mě to pak třeba nebaví a prosedím to tam. Já si spíš nechám něco doporučit, přečtu si něco o tom a nejsem takový ten člověk, který si řekne: půjdu se na to podívat a uvidím, jak se mi to bude líbit. Já si spíš takhle vybírám. Do divadla chodím taky velmi rád. Tady v Brně je víc možností, takže můžu říct, že mám rád obojí.

Oblíbená barva a proč?

Zelená. Příroda, taková barva života, ale mám rád i modrou. Zelená ale nejvíc.

A máme poslední otázku, na kterou nemusíte odpovídat. Máte rodinu?

Ženatý nejsem, ale mám partnerku, takže je to rodina. Děti ještě nemám, ale sám nežiju.

ROZHOVOR S UČITELEM: *Martin Hnilo*

Panu profesorovi děkují za rozhovor Edita Staňková a Anna Bartošíková (kvarta)

Rytmy flamenca
v Městském divadle

aneb
muzikál

ZORRO

Jednou z posledních muzikálových premiér na prknech Městského divadla Brno byl muzikál Zorro. V premiérovém obsazení se představil 16. března 2013. Na něj navazovala spousta repríz, na které bylo absolutně vyprodáno.

Zorro je muzikál inspirovaný hrdinou v masce. Poprvé byl muzikál uveden v roce 2008 v londýnském West Endu. Spojením hrdinského příběhu s velkou porcí lásky, avšak i nenávisť, a hudbou skupiny Gipsy Kings, vzniká muzikál v rytmech flamenca. Muzikál tak trochu jiný než ostatní. Městské divadlo jej uvedlo jako 1. českou premiéru a nutno říct, že se jim to opět velmi povedlo.

Divák, který je zvyklý na muzikály Městského divadla, může zprvu něco postrádat, třeba velký orchestr. Nakonec však stačí kytarista a dva trumpetisti, kteří doprovody k písním zvládají skvěle.

Působivou a neodmyslitelnou částí je poměrně velké company, které vyniká ve spoustě tanečních scén. Kulisy k muzikálu nejsou nijak náročné a propracované, k danému období se však hodí, nepůsobí alespoň kýčovitě. Kostýmy se také povedly, nejsou přehnané, jen decentně zdobené, jak městské, tak i ty cikánské, na kterých však nechybí různé penízkové zvonící šátky a jiné ozdoby.

Celý muzikál je nabitý spoustou pozitivní energie. Dějově není nijak moc složitý, tak se v něm divák aspoň neztrácí. Herecké obsazení zdá se být také velmi dobře vybrané. Hlavní role Zorra se ujal Lukáš Janota. Roli zvládá bez chyby, myslím, že nikoho ve svém ztvárnění Zorra neurazí, bohužel však možná ani nenadchne. V písních působí velmi obyčejně, nedává jim až tolik osobitého stylu, ale třeba se ještě časem vyzpívá k dokonalosti. V dalších rolích bych vyzdvihla roli cikánky Inéz, kterou hraje Světlana Janotová v alternaci s Ivanou Vaňkovou. Obě se do role neskutečně vžívají, působí přirozeně, zpěvem velmi jistě a tanečně taktéž. Na obou herečkách je vidět, že je muzikál baví a chvílemi se zdá, že právě role Inéz je ta hlavní. V dalších rolích můžete vidět například Johanu Gazdíkovou, Dušana Vitázka, Tomáše Saghera, Ladislava Koláře, a nebo Roberta Jíchu, který ztvárňuje roli Ramóna, tedy bratra Zorra. Robert, ačkoli je stálíci v Městském divadle, hraje v jedné ze svých prvních záporných rolí a zvládá ji skvěle. Pěvecky ani herecky se mu nedá nic vytknout i velice náročnou sólovou píseň zpívá bez jakýchkoli problémů. Mimo to, je jeden z mála, který působí velice věruhodně i v šermířských scénách.

Ač je muzikál Zorro jiný než ostatní muzikály, tak je zajiště velmi krásnou podívanou, při které se zasmějete a těm citlivějším možná i ta slza občas ukápne ...

Vaňková Tereza

Variace na Píseň písní

***Tvé oči,
dvě velká jezera třpytící se v nočním svitu,
dvě jiskry vyskakující z pekla.
Tvé tváře,
jemně narůžovělé ovoce políbené letním sluncem,
dva kopečky smíchu a štěstí.
Tvá ústa,
rozlehlá oáza neklidu, náruč na rty mé.***

***Tvé oči se lesknou jako ranní rosa na stéble trávy.
Tvé vlasy jsou jako pole, kde se stébla ve větru ohýbají do všech stran.***

***Tvá ňadra jako dvě hory,
tvá ňadra jako dva kopce.
Tvé pozadí jako dva bochníky chleba,
tvé pozadí jako dva koloušci.
Tvé údolí jako rajská zahrada,
Tvůj důl jako ten krále Šalamouna.
Tvé boky jako ústí řeky.***

***Tvé vlasy jako zuhelnatělá mokrá tráva.
Tvůj pohled jako sto hromů a blesků útočících na jeden metr čtverečný.
Tvá postava jako vzrostlý dub, mužně vztyčený do oblak.***

Kvarta

„Friendship is ...what?“

Možná tím někoho zklamal, ale ne, nebudu tu rozebírat psychologická ani filozofická hlediska přátelství. Na mém programu je něco úplně, úplně jiného. Něco, co ty neznalé možná přinutí se zamyslet nad racionálností a normálností lidského mozku.

Existuje jisté pravidlo internetu č. 34, jehož „odstavec“ č. 34,2 zní: There are ponies of it, no exceptions. Naráží tak na existenci jistého ... říkejme tomu fandom, se kterým jste se mohli setkat v českých televizích na programu Minimax nebo Barandov. Tento seriál sklídl, pochopitelně, ovace malých holčiček a znechucené pohledy malých chlapečků (věřte mi, jednoho takového doma mám). Ale pak se stalo něco, co nikdo nečekal. Na scénu přišli muži ve věku plus mínus 17 - 45 let a prohlásili si ho za své vlastní území. Vítejte v Bronystánu, předložte pas, udělejte brohooves a můžete dál.

„Pokud jsou otaku vyvrhelové nerdů, tak co jsou potom bronies?“

A co že to vlastně patří za to „Friendship is ...“? Magic. My Little Pony: Friendship is Magic. V Česku známé spíše pod překladem „Můj malý pony: Přátelství je kouzelné/magické“. Už chápete, proč jsem zmiňovala racionálnost a normálnost lidského mozku?

Upřímně řečeno, poníci jsou všude. A pokud pravidelně projíždíte stránky typu deviantart.com, tak už jste si toho všimnout museli. Fanoušci poníků, nazývaní „Bronies“ (Bro + Ponies), spolu se svými ženskými protějšky „Pegasis-ters“, za krátkou dobu stihli obsadit aspoň čtvrtinu internetu. YouTube je plný poníků, fóra jsou plná poníků a již řečený DeviantArt, ten je poníky doslova zasypán. A pokud se pohybujete v těch správných společenských pruzích, tak za chvíli poníci zasy-pají i vás. Tedy... ne, že by to bylo něco špatného. Ale slyšet jednu věc od kluků-vrstevníků a pak tu samou věc od své osmi-leté sestřenky je poněkud zvláštní. (To mě přivádí k zamyšlení... pokud jsou otaku vyvrhelové nerdů, tak co jsou potom bronies?)

Ačkoliv, podle jistého výzkumu z 80. let vědci objevili část mozku, která je zodpovědná za lidskou náklonnost k poníkům. A toto mozkové centrum je prý u dospělých mužů čtyřikrát větší, než u malých holčiček. Třeba je to vážně pravda, who knows?

Předvolala jsem si na kobereček tři bronies, abych jim položila pár otázek. Ze zpočátku plánovaného dlouhého dotazníku jsem nakonec dala otázky jen dvě:

- 1) Jak ses dostal k poníkům?
- 2) Co se ti na My Little Pony líbí.

Na první otázku mi osoba A a osoba B odpověděli naprosto stejně: Z doslechu. Osoba C se k poníkům dostala přes osobu B. (Tak to dopadá, když se s broníky stýkáte až moc.) Druhá otázka už byla trochu ošemetná, ale opět to ve výsledku dopadlo stejně: I když jsou poníci rozto-milí, tak vypadají i krutě. Navíc to nemá žádný složitý příběh, člověk se u toho dokáže odrea-govat. Jeden z bronies mi pak ještě chvíli opěvoval fakt, že každý z poníků má vlastní slang. No, proč ne, že?

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Majáles 2013 // Reportáž: Patrik Jetelina a Maryna Dvorzhak

To, že lidé z Brna a okolí mají rádi HC Kometu Brno všichni ví, ale to, že letos dne 7.5. 2013 byl rekord v návštěvnosti českého festivalu zrovna na Moravě, nečekal asi nikdo. Vystupovaly tam takové hvězdy jako Wohnout, Kryštof, Mandrage, Xindl X, Chinaski, Majk Spirit a jeho „legendární crew“, což to vysvětluje.

Májovým průvodem startujícím ve 12 hodin z náměstí Svobody přes ulici Pekařskou a Mendlovo náměstí na výstaviště provázela skupina Horkýže Slýže za přítomnosti mažoretek i nějakých akrobatů. Po příchodu průvodu na Mendlovo náměstí začala soutěž o Miss a Krále Majálesu. Oboje vyhráli studenti z Mendelovy univerzity. Soutěží provázal Jan Kraus.

Samozřejmě bez sponzorů by to nebylo ono. Můžeme poděkovat „Gambrinus Excelent 11“^o, že pro nás připravili čtyři různé disciplíny, za které se dostávaly razítka. Za 3 razítka mohl člověk dostat žeton, který se vyměnil za nápoj od pořádající společnosti. Pokud umíte zpívat, tančovat, poznáte písničku pomocí dunění a znáte noty, máte vyhráno. Nic složitějšího. Někteří účastníci si ale udělali vlastní disciplínu - nasbírat co nejvíce kelímků a jít je vrátit (40kč/kelímek) ©.

Wohnout

Nejlepší způsob, jak popsat, jak moc byli skvělí, asi bude, když si představíte, že by vám dal pan prof. Hedeja 12/10 bodů, za referát ... je to totiž nemožné.

Mandrage

Hledali ženu, mechanik jim opravil auto šrouby a maticemi, jeli do Františkových Lázní, zašli si k psychologovi, potkali Barboru a už je nikdo víckrát neviděl.

Pozn.: názvy písniček

Nebyla to tak dobrá show, jako měli Wohnout, ale i v předních řadách bylo pořádně teplo, i když pouze z těch reflektorů.

Majk Spirit

Bylo to největší zklamání. Ne jenom to, že došel pozdě, ale i dříve odešel. Texty vymýšlel na podiu. Všichni s ním počítali, s jeho legendárním Hip-Hopem ... ale on je, jaký je.

Pozn.: názvy písniček

Pokud bych to zklamání měl přirovnat k něčemu pro nás všechny společné, tak je to asi jako když pan prof. Prorok nevyhraje Učitele roku.

Charlie Straight

Jelikož je to skupina složená hlavně z pěkných kluků, tak tam bylo hodně holek. Sešlo se jich tam tolik, že jsem nebyla přesvědčena o pohlaví některých lidí. Ne že by vystoupení bylo nudné, ale některé lidi jsem pozorovala i 5 minut, a i tak jsem nebyla rozhodnuta, co to je zač. Jinak dobrá skupina se pozná podle toho, že na živo zní líp než na studiových nahrávkách, myslím, že právě jim se to povedlo.

Pipes and Pints

Na „Pipesi“ stejně jako na Majka čekali skoro všichni, kteří nebyli na Kryštofovi. Jelikož nastupovali hned po něm, tak to bylo pěkné rozveselení nálady. A tak, jak na Charlie byly samé slečny, na „Pipe-sech“ převládali sami muži. A když se sejdou dva kohouti pod jedním podiem, znamená to velkou strkanici, do které se postupně přidávají další a další lidi. Bylo to dost živé, mohu potvrdit. Bylo to tak živé, že do toho „poga“ se zapojil i sám zpěvák.

Kryštof

Když jsme spěchali na Majka, šli jsme okolo největší stage, zrovna hrál Kryštof. Viděli jsme ten dav lidí, který v euforii mával rukama z jedné strany na druhou v rytmu Atentátu. Rychle jsme přešli, protože začínal Majk. Pak jsme jen viděli obrovský ohňostroj přes pavilon Z. Teď dodatečně litujeme toho, že jsme tam nebyli.